

“Do ĉu vi vid’ s neni’n strangan?”

Denove Ruan hezitis antaŭ ol respondi. Finfine li diris. “La arbaro kaŝas multajn sekretojn.”

Pro movado en la arboj malantaŭ Ruan, Hagrid denove levis sian arbaleston, sed tio nur estis dua centaŭro, kun nigraj haroj kaj korpo, kaj pli sovaĝaspekta ol Ruan.

“S’luton, Pereo,” diris Hagrid. “Ĉu bone?”

“Bonan vesperon, Hagrid, mi esperas, ke vi bonfartas?”

“S’fiĉe bone. Nu, m’ ĵus d’mand’s al Ruan, ĉu vi lastatempe vid’ s jon strangan ĉi tie? Estes unikorno vundita – ĉu vi sciis jon pri ti’?”

Pereo marŝis antaŭen por stari apud Ruan. Li rigardis ĉielen.

“Marso tre brilas ĉinokte,” li diris simple.

“Ni jam konstat’s ti’n,” diris Hagrid grumble. “Nu, se iu el vi ja vidos jon, bonvolu sciigi min, bone? Do, ni ires.”

Hari kaj Hermiona sekvis lin el la placo, rigardante malantaŭen al Ruan kaj Pereo, ĝis la arboj baris ilian vidon.

“Neniam,” diris Hagrid agacite, “provu tiri ĝustan r’spondon el c’ntaŭro. Diablaj stelĝ’pantoj. Int’reses ilin neni’ pli proksima ol ‘a luno.”

“Ĉu ekzistas multe da *tiuĵ* en la arbaro?” demandis Hermiona.

“Ho, s’fiĉe multe... tenes sin aparte plejofte, sed ili s’fiĉe bone eltroviĝas, kiam ajn mi dezires p’roli. Sciui, estas pr’fundaj, la c’ntaŭroj... ili konas aferojn...nur r’veles malmulton.”

“Ĉu vi supozas, ke centaŭro estis tio, kion ni aŭdis antaŭe?” diris Hari.

“Ĉu ti’ son’s laŭ vi ki’l ‘ufoj? Ne, se mi dirus op’nion, ni aŭdes ti’n, ki’ buĉes la unikornojn—‘neniam aŭd’s s’milan ĝis nun.”

Ili marŝis plue inter la densaj, nigraj arboj. Hari daŭre rigardis nerveze super sian ŝultron. Li havis aĉan senton, ke oni rigardis ilin. Ege plaĉis al li, ke ili havis kun si Hagrid kaj lian arbaleston. Ili ĵus pasis kurbon de la pado, kiam Hermiona ekprenis la brakon de Hagrid.

“Hagrid! Rigardu! Ruĝaj fajreroj, la aliaj havas problemon!”

“V’ ambaŭ restu ĉi tie!” Hagrid kriis. “Restu sur la pado, mi r’venos por vi!”

Ili aŭdis lin perforti vojon for tra la kreskaĵojn kaj staris rigardante unu la alian, tre timigitaj, ĝis ili povis nenion aŭdi krom la susurado de folioj ĉirkaŭ ili.

“Vi ne supozas, ke ili estas vunditaj, ĉu?” flustris Hermiona.

“Ne ĝenas al mi, se Malfid estas, sed se io okazis al Nevil...ni kulpas fakte, ke li estas ĉi tie.”

La minutoj pasis malrapide. Ili aj oreloj ŝajne estis pli akraj ol kutime. Tiuj de Hari ŝajne perceptis ĉiun ĝemon de la vento, ĉiun klakantan